

Publicerad 2010-11-07 02:29 av isabell.larsson

i kärleken växer hatet, som om det goda alltid varit en del av det onda.

du säger förlåt o går din väg,
som om löftet låg i spåren du lämnade efter dig.
du tvekar aldrig att ta för dig,
trots att du vet
att skadan redan är skedd.
det är som om släckta ljus,
värmer dig mer.

du jagar mitt leende,
som ett bevis på längtan.
du har inte förmågan att
göra mig hel,
inte med en hålig hand
som ber om mer.
du förälskar dig i stundens hetta,
i blickens passion o
i en överlevande minut av smärta.

kan du känna smaken,
av mina läppars tystnad?
hur de formar ett gap,
för att sedan mynna ut i ett friskt hat.
nej, jag svor aldrig åt
vinden som endast lämnade din lukt kvar.

lika barn, leka bäst.
vi visste båda vad vi gjorde.
du kallar oss olika,
men vi är bara förklädda i separata kostymer.

så när rädslan kommer,
minns vad jag sa,
min vän.

vi är bara klädda i olika kostymer.

i år

igen.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren isabell.larsson med Poeter.se id #32059 innehar upphovsrätten